

HET WASVAT VAN DE TABERNAKEL (1) hjms

Geliefde broeders en zusters, voor een antwoord op de vraag waarom het bestuderen van de Israëlitische Tabernakel zo belangrijk voor ons is, verwijs ik u naar de studie "[BELANG VAN DE TABERNAKEL – het](#)" dat ook onder deze rubriek op deze website kan worden gevonden.

In deze studie wil ik het laatste voorwerp dat in de Voorhof van het Tabernakelcomplex stond behandelen, namelijk het koperen Wasvat. Ik raad u aan om nog eens de studie "[VOORHOF van de Tabernakel – de](#)" door te lezen.

God gaf aan Mozes het bevel om voor Hem een Heiligdom, een Tabernakel, te bouwen waarin Hij zou kunnen wonen (Ex. 25:8-9). Één van de specifieke voorwerpen die Mozes moest maken, was een koperen Wasvat.

De studie over het Wasvat zal ik in drie inleidingen behandelen. Achtereenvolgens zal hierin aan de orde komen:

- Deel 1
 - Gods voorschriften met betrekking tot het Wasvat
 - Het Wasvat is een schaduwbeeld van de waterdoop
 - De doop is een onmisbare schakel in Gods raadsplan
- Deel 2
 - Door de waterdoop ontvlieden wij Gods oordeel
 - De zondvloed ten tijde van Noach
 - De doortocht door de Schelfzee
 - De doop van Johannes de Doper
 - Jezus' opdracht aan de discipelen om te dopen.
- Deel 3
 - De glazen zee
 - De waterdoop is een getuigenis aan de wereld
 - Enkele slotopmerkingen

Gods voorschriften met betrekking tot het Wasvat

De voorschriften in de Heilige Schrift met betrekking tot het koperen Wasvat kunnen we vinden in Ex. 30:17-21 – *“En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Gij zult ook een koperen wasvat maken, met zijn koperen voet, om te wassen; en gij zult het zetten tussen de tent der samenkomst, en tussen het altaar, en gij zult water daarin doen; Dat Aäron en zijn zonen zich daaruit wassen, hun handen en voeten. Wanneer zij in de tent der samenkomst zullen gaan, zo zullen zij zich met water wassen, opdat zij niet sterven; of wanneer zij tot het altaar naderen, om te dienen, dat zij het vuuroffer den HEERE aansteken; Zij zullen dan hun handen en voeten wassen, opdat zij niet sterven; en dit zal hun een eeuwige inzetting zijn, voor hem en zijn zaad, bij hun geslachten.”*

We lezen hier, dat er een koperen Wasvat moest worden gemaakt. Het Wasvat moest tevens een koperen voet hebben. Uiteraard was het de bedoeling om in het Wasvat water te doen, zodat de hogepriester Aäron en zijn zonen, de priesters, hun handen en voeten konden wassen. Zij moesten zich wassen vóóordat zij de Tent der Samenkomst (het Heiligdom van de Tabernakel) binnengingen, opdat zij niet zouden sterven. Maar óók moesten zij zich wassen vóóordat zij bij het brandofferaltaar dienden en het vuuroffer voor de Heer aanstaken. Deze reiniging was dus een voorbereiding op hun dienst aan God.

Het voorschrift was een eeuwige inzetting, een eeuwig voorschrift, niet alleen voor Aäron en zijn zonen, maar óók voor ál hun nakomelingen.

Het Wasvat moest in de Voorhof tussen het koperen Brandofferaltair en de ingang (voor het gemak "de Deur" genaamd) van de Tent der Samenkomst worden geplaatst. De Deur van de Tent der Samenkomst verwijst overigens naar de doop met de Heilige Geest.

Het Wasvat was ook het laatste voorwerp in de Voorhof waar een reiniging van de priesters plaatsvond, voordat zij het Heiligdom in de Tent der Samenkomst binnentraden om daar God te dienen. Het eerste voorwerp ter reiniging was uiteraard het Brandofferaltair, waar het bloed van de offerdieren hun zonden bedekte.

Ook in Ex. 38:8 kunnen we over het Wasvat lezen: *"Hij maakte ook het koperen wasvat, met zijn koperen voet, van de spiegels der te hoop komende vrouwen, die te hoop kwamen voor de deur van de tent der samenkomst."*

We lezen hier dat het Wasvat was vervaardigd van de spiegels van de vrouwen van Israël. Deze spiegels waren koperen platen die, wanneer ze gladgepolijst waren, het beeld van de vrouw weerspiegelden. De vrouwen hadden hun spiegels als een heoffer aan God gegeven. Ex. 25:1-3,8 – *"Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij voor Mij een heoffer nemen. Van alle man, wiens hart zich vrijwillig bewegen zal, zult gij Mijn heoffer nemen. Dit nu is het heoffer, hetwelk gij van hen nemen zult: goud, en zilver, en koper; (NB, etc., etc., etc.,.....). En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone."*

God gaf aan Mozes te kennen, dat Hij temidden van het volk van Israël in een speciaal Heiligdom wilde gaan wonen en dat het volk daartoe hun offeranden moesten brengen. Veel vrouwen brachten toen hun spiegels ten offer.

Broeders en zusters, het is goed om nu eerst eens te zien naar de Hebreeuwse grondbetekenissen van het woord "wasvat".

"Wasvat" is in het Hebreeuws "kiejoor" (כִּיּוֹר). Dit woord verwijst naar iets dat "rond of uitgeboord" is. Het betekent naast "pot, wasvat, bekken, pan" ook "vuurpot, (kleine) haard" (Zach. 12:6). Maar het betekent óók nog "platform, podium (gestoelte)". Lees 2 Kron. 6:13. Het woord "kiejoor" (כִּיּוֹר) is afkomstig van dezelfde (niet gebruikte) stam als "koer" (כּוֹר), dat verwijst naar iets dat "uitgegraven, uitgeboord, doorgegraven" is, zoals een "oven, smidse, smeltoven, smeltpot" (Jes. 48:10).

Indien we e.e.a. op een rijtje zetten, dan blijkt dat de belangrijkste betekenissen van "kiejoor" de volgende zijn: 1. een bekken of vat dat water kan bevatten; 2. een vuuroven of haard; 3. uitgraven; 4. een platform of podium.

De eerste betekenis ligt natuurlijk voor de hand. We bestuderen immers het koperen Wasvat. Maar met de volgende drie betekenissen, die eigenlijk ook schaduwbeelden zijn, zullen wij in het vervolg van deze studie over het Wasvat zeker ons voordeel kunnen doen.

Het Wasvat is een schaduwbeeld van de waterdoop.

Broeders en zusters, het Wasvat geeft ons een schaduwbeeld van de waterdoop. En omdat de functie van het Wasvat de reiniging van de priesters met water betreft, ligt het voor de hand dat de geestelijke kerngedachte verbonden aan de waterdoop van kinderen Gods ook reiniging is.

Ook de gedachte achter het inleveren, opofferen, van die koperen spiegels komt op een merkwaardige wijze overeen met de doopgedachte. Want deze spiegels verwijzen naar de werkingen van het vlees. *"Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste in het land?"* Spiegels spreken van het beeld van vrouwelijke schoonheid en van verfraaiing van die uiterlijke schoonheid. Hopelijk alléén voor de eigen echtgenoot! Vaak echter wil men die schoonheid algemeen aan mannen tonen, waarmee de zinnen en begeerten naar vleselijke lusten worden opgewekt.

De vrouwen van Israël hadden in feite niet alleen uiterlijke, tastbare spiegels ingeleverd. Neen, daarmee werden in geestelijke zin ook de vleselijke neigingen en lusten ingeleverd om

er een Wasvat van te maken. Dit verwijst naar een reiniging, cq. beëindiging van het vlees en zijn begeerlijkheden.

En dit is dan ook ten diepste de betekenis van de waterdoop, namelijk dat de greep van satan op ons vlees wordt verbroken. Wij zijn gereinigd en nu géén slaven meer van onze vleselijke neigingen en lusten. Rom. 6:14 – *“Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.”*

Laten we 1 Petr. 4:1-4 ook eens lezen: *“Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde; Om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar den wil van God, den tijd, die overig is in het vlees, te leven. Want het is ons genoeg, dat wij den voorgaande tijd des levens der heidenen wil volbracht hebben, en gewandeld hebben in ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuiperijen, brasserijen, drinkerijen en gruwelijke afgoderijen;”*

Deze gedachte moet ons hart met blijdschap vervullen, want het oude leven waarin wij slaven van ons vlees waren is nu voorbij. We zijn samen met Christus een nieuw geestelijk leven begonnen. 2 Cor. 5:17 – *“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.”*

Ex. 30:19-20 toont ons, zoals we hebben gelezen, dat Aäron en zijn zonen zich met water moesten wassen, vóórdat zij de dienst in het Heiligdom van de Tabernakel zouden mogen verrichten. Opdat zij niet zouden sterven! Wat een vreselijk gevolg! Wie zich niet reinigde, zou moeten sterven!

Het in dit schriftgedeelte gebruikte woord “wassen” is in het Hebreeuws het werkwoord “raachats” (רָחַץ). Dit woord wordt gebruikt voor het “uiterlijk af)wassen, wegwassen, schoonwassen, baden van lichaamsdelen van mens of dier”. Voor het wassen van kleding werd een ander woord gebruikt, namelijk “kobas” (כִּבַּס).

“Raachats” (רָחַץ) wordt echter ook gebruikt voor het metaforisch afwassen van de verontreiniging van zonden (Jes. 1:16; 4:4; Ezech. 16:4,9; 23:40). En dáárom geeft Ex. 30 het voorschrift dat de priesters niet hun hele lichaam, maar specifiek hun handen en hun voeten bij het Wasvat met water moesten wassen. Omdat dit duidt op het (geestelijk) reinigen van hun handel en wandel.

NB, het wassen van de handen was overigens ook een uitdrukking om aan te geven dat men onschuldig was (Ps. 26:6; 73:13; Matt. 27:24).

Indien wij nu het voorschrift van Ex. 30 in ons eigen geestelijk leven inpassen, dan wordt ons duidelijk dat wij zónder de reiniging van onze handel en wandel God niet goed kunnen dienen in het Heiligdom, d.w.z. in een leven van heiligmaking. Zonder heiligmaking zal niemand God kunnen zien (Hebr. 12:14). Mede dáárom heeft God de waterdoop verordeneerd. Nadat wij Jezus hebben aangenomen, móeten wij gedoopt worden. Het vreselijke gevolg van een eventuele ongehoorzaamheid zal de geestelijke dood van ons leven zijn.

Terwijl de Israëlitische priesters zich met water moesten wassen ter uitwendige reiniging van hun lichaam, heeft onze waterdoop een diepe geestelijke betekenis.

Voor ons betreft de doop niét de uiterlijke reiniging van de vuiligheid van ons lichaam. Maar óók niet de innerlijke reiniging van onze feitelijke zonden, want die zijn door Jezus' Bloed reeds afgewassen bij het Brandofferaltair van het kruis.

Neen, de waterdoop betreft iets anders! Zoals wij hierna zullen zien betreft de doop:

- een reiniging van de oude smetten van zonden;
- een oordeel over satan en zijn demonen;
- genade om zelf dit oordeel te mogen ontvlieden;
- een daad van gehoorzaamheid aan God;
- een openlijk getuigenis aan de wereld dat we nu Jezus toebehoren.

Over deze punten wil ik in het kort nu wat opmerken. In het vervolg van de studie over het Wasvat, cq. de waterdoop, zal één en ander duidelijker worden.

De bekeerde ervaart in de doop niet de reiniging van de zonden zélf, die al bij het kruis zijn weggewassen in Jezus' Bloed. Neen, maar hij ervaart de reiniging van de greep en de smet van de zonden. De invloed van de zonde in zijn leven wordt verbroken. Hij hoeft niet meer toe te geven aan zijn lusten en begeerten. Want het water in de doop verwijst ook naar Gods oordeel over de zonde, dat wij dopelingen echter zélf uit genade mogen ontvlieden. Het water verbreekt de greep van satan en zijn demonen op ons leven. Voordien zetten zij ons aan tot zondigen en wij konden ons hiertegen niet verzetten. Satan had als het ware ook onze wil in zijn greep. Maar door de waterdoop hoeven wij nu geen slaven meer van onze lusten te zijn. De besmetting wordt verwijderd.

De bekeerde staat na zijn doop in het smetteloze kleed der rechtvaardigmakingen op uit het water. Zoals hierna nog zal blijken, is dat als het ware een watergraf. Nu is hij gereed om door de Deur het Heiligdom van de Tabernakel binnen te treden om in dat Heiligdom God te gaan dienen. Dat wil zeggen, na de waterdoop dient hij nu vervuld te worden met de Heilige Geest om in een leven van heiligmaking God te gaan dienen (Hebr. 12:14). De waterdoop is dus de laatste fase van de noodzakelijke reiniging van een kind van God, vóórdat hij het nieuwe opstandingsleven met Christus kan beginnen.

Het reinigungsaspect van de waterdoop zal sommige kinderen Gods wellicht vreemd lijken. Maar als wij nagaan wát er precies met de mens gebeurde na de zondeval van Adam en Eva in het paradijs, dan wordt de noodzakelijkheid van die reiniging wellicht wat begrijpelijker. Daarom even dit korte intermezzo.

God schiep de mens naar lichaam, ziel en geest (1 Thess. 5:23).

Adams lichaam werd uit de aarde geformeerd (Gen. 2:7), doch werd door de zondeval vergankelijk en dus sterfelijk. Adam stierf dan ook, alhoewel pas na een heel lang leven. Adams geest werd bij de schepping door God in hem geblazen, maar zijn geest stierf onmiddellijk op de dag van Adams zonde (Gen. 2:17b; Efez. 2:1-3).

Adams ziel kwam tot stand door de eenwording van lichaam en geest (Gen. 2:7b). Algemeen zijn bijbelonderzoekers van mening dat de ziel het unieke, individuele zelfbewustzijn en de kern van de mens is. Het is de zetel en samenstelling van de wil, de emoties, de gedachten en het verstand van elk mens. De ziel toont zich naar buiten toe via het karakter van de mens en maakt elk mens uniek. De ziel is verantwoordelijk voor elke beslissing van de mens. Door zijn ongehoorzaamheid en zondeval werd Adam in zijn ziel een opstandeling tegen God. Elke mens draagt daarom sindsdien als afstammeling van Adam en Eva diep in zich de ongehoorzame natuur van een opstandeling, een rebel tegen God.

Ná onze bekering en het accepteren van Jezus' dood aan het kruis ontvangen wij van Hem vergeving van onze zonden en worden wij wedergeboren. Onze geest wordt weer levend en wij ontvangen eeuwig leven. Hoewel ons uiterlijk lichaam nog vergankelijk blijft, wordt het lichaam door onze bekering een woning, een tempel van de Heilige Geest. Hij wil ook daadwerkelijk in ons gaan wonen als wij Hem daartoe de gelegenheid bieden. Onze ziel wordt door de bekering verzoend met God. Mits de bekering goed was, zijn wij nu bereid om voortaan niet meer tegen God te rebelleren. Maar onze ziel moet echter nog steeds verlost worden van dat diep verborgen, ongehoorzame, opstandige karakter. Daarom ook riep de apostel Paulus in Rom. 7:14-25 onder andere uit: *“..... Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik. Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods? “*

Ons door de zondeval tot vleselijkheid verdorven karakter moet getransformeerd worden in een geestelijk karakter.

En hiértoe heeft God in een aantal voor de mens noodzakelijke levensstappen voorzien. Hij heeft onder andere verordineerd dat na de bekering de waterdoop moet worden ondergaan. Want door de waterdoop verliest satan zijn greep op ons leven. Vervolgens moeten wij daarna worden vervuld met de Heilige Geest om onder Zijn leiding en door Zijn kracht een

leven van heiligmaking te leiden. Hierdoor zal ook de rebel in ons uiteindelijk volkomen worden gedood en gekruisigd (Rom. 6:6; 7:25).

In het kader van deze studie zullen wij ons echter tot de waterdoop beperken. Door zijn waterdoop maakt een kind van God aan de wereld, maar ook aan satan en zijn trawanten, duidelijk, dat hij nu een kind van God is geworden en niet meer de wereld maar Jezus wil dienen. De waterdoop betreft dan ook het antwoord op de vraag van een goed geweten tot God, door de Opstanding van Jezus Christus. Namelijk, ben ik wel gehoorzaam aan Gods gebod om mij te laten dopen (1 Petr. 3:20-21)?

De doop is een onmisbare schakel in Gods raadsplan

Blijkbaar is de waterdoop in Gods handelen en raadsplan dus heel erg cruciaal. We zien dan ook dat niet alleen het Wasvat in de Tabernakel een schaduwbeeld is voor de waterdoop, maar dat (het beeld van) de waterdoop door de gehele bijbel heen steeds terugkomt:

- Allereerst zien we dat de zondvloed, die over de gehele aarde kwam ten tijde van Noach, door Petrus met de doop wordt vergeleken (1 Petr. 3:19-21). Men zou dus kunnen zeggen dat de wereld (met water) werd “gedoopt” en vervolgens maakten Noach en zijn gezin een nieuwe start.
- Vervolgens zien we dat Israël volgens de apostel Paulus wordt “gedoopt” in de zee, als zij uit Egypte zijn gevlucht en veilig door de Rode Zee, beter gezegd de Schelfzee, naar de overkant konden trekken op weg naar een nieuw land (1 Cor. 10:1-2).
- Nog weer later geeft God aan Johannes de Doper de opdracht om de mensen tot God terug te brengen, de weg voor Jezus te bereiden, en om te dopen met water.
- Ook Jezus gaf aan Zijn discipelen de opdracht om bekeerlingen te dopen.
- Tenslotte zien we de geredde zielen in de hemel aan de oever van de glazen zee staan (Openb. 15:2). Het koperen Wasvat was naar het voorbeeld van de glazen zee vervaardigd. Het wacht een geweldige toekomst van eeuwige blijdschap. Waarlijk God maakt alle dingen nieuw (Openb. 21:2-5).

We zullen deze vijf “gebeurtenissen” hierna bestuderen en zoeken naar overeenkomsten en gemeenschappelijke factoren. Het zal blijken dat de doop steeds in verband staat met:

- het in gehoorzaamheid “afleggen, afstand doen van” van (de smet van) het oude;
- waarover dan vervolgens Gods oordeel komt;
- gevolgd door het begin van een nieuwe fase.

Geliefde broeders en zusters, de eerste twee factoren zouden we samen kort kunnen omschrijven met de term “dood”. De laatste factor met de term “opstanding”. Dood en Opstanding kenmerkten niet alleen het leven van onze Heiland, het is óók kenmerkend voor elk object in de Tabernakel. Maar het kenmerkt ook het geestelijke leven van een kind van God. Want wie het kruis niet draagt en Jezus volgt, kan Zijn discipel niet zijn (Luk. 14:27). Moge Hij ons daartoe de kracht overvloedig schenken! Amen.

(wordt vervolgd)